

ξένους μεθ' ὄντων συνοικειώθείς, προσεκλήθη
παράποτων νὰ παρακαθήσῃ καὶ συμβούλευτον τοῦ δείπνου των. Οἱ ξένοι ήταν
Γερμανοί. Κατὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Νεαπολίτανὸς διηγήθη τὴν ἱστορίαν του, ἐκθέσας αὐτοῖς καὶ τὸν τοῦ ταξειδίου του
σκοπόν. Εἰς ἔκ τῶν ξένων, ἀφοῦ προσεκτικῶς ἡκροάσθη τὴν ἀφήγησίν του,
εἶπεν αὐτῷ, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του
δὲν θὰ ἐπετύχεις τοῦ σκοποῦ του,
στηρίζεις τὴν εἰκασίαν του ταῦτην πρώτον ἐπὶ τῆς μακρούροντος εἰρήνης καὶ
δεύτερον ἐπὶ τῶν πολυαριθμῶν εὐγενῶν
Αὐστριακῶν τῶν ζητούντων θέσιν εἰς
τὸν στρατόν. Ὁ νέος ἀπεκρίθη, ὅτι ἀν
καὶ αἱ παρατηρήσεις αὗται εἰναι ὀρθαί,
καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας βλέπει,
μόλις ταῦτα θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ταξειδίον του, καὶ τοις βλέποντες τὴν πρόσ
τὴν ὑπηρεσίαν κλίσιν του, ἥδυναντο νὰ
πάν σε όποιον.

Κατόπιν εἶπε τίνα περὶ ἔχυτοῦ, καὶ
ἀνόρχασε τὸ ἀγομόν τὸ συσταῖνον αὐτόν. Ὁ Αὐστριακός, ὁ πρὶν οὐαίλησες
αὐτῷ, εἶπεν αὐτῷ: «Ἄφοῦ οὐδὲν δύναται, νὰ σε ἀποτρέψῃ τοῦ σκοποῦ σου,
θὰ σοὶ δώσω καὶ ἔγω μίαν συστατικὴν
ἐπιστολὴν διὰ τὸν στρατηγὸν Lacy, ητοις ίσως; σοὶ χρησιμεύσει.» Ὁ Νεαπολίτανος ἐξηκολούθησε τὸ ταξειδίοντου,
φθάσας, εἰς Βιέννην ἐπορεύθη εἰς τὸν
οίκον τοῦ στρατηγοῦ Lacy καὶ ἐδώκεν
αὐτῷ πάσα; τὰς συστατικὰς ἐπιστολὰς,
ἔκτο; ἔκεινη; τοῦ Αὐστριακοῦ, ἣν κατὰ
λάθος, δὲν ἔδειχε τοῦ Θυλακίου του.
«Ο στρατηγὸς ἀναγνόθεις ταῦτα, τῷ
εἶπε, ὅτι λυπεῖται πολὺ, οὐδεμίαν δύ^{ναμενος} νὰ τῷ παρέξῃ θέσιν. Μετά την
ήμέρας εὑρὼν καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ
Αὐστριακοῦ πάρουσιάσθη εἰς τὸν
στρατηγόν, καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν

ἐπιστολὴν, αἵτιναν συγγνώμην, διε τὸν
τὴν ὁδῶκες μετὰ τῶν ἀλλων. Ὁ στρατηγὸς ἀνοίξας καὶ ἀναγνώσας αὐτὴν
ἔξεπλάγη, εἰ Γνωρίζετε, τῷ εἶπε, τίς
ἴδωκεν ὑμῖν τὴν ἐπιστολὴν ταῦτην;
εἰς Οὐρανό. Δοιπόλις δὲ δόσας ὑμῖν ταύτην
εἶναι ὁ Λοτοκράτωρ Ιωσήρ ο ΙΙ. Μετ
έκπλάσατε τὸν βαθύδων τοῦ ὑπελογισμοῦ,
ὁ αὐτοκράτωρ ὅμως μὲν διατάσσει νὰ
σᾶς δώσω τὸν τοῦ λοχαγοῦ.»

* * *

'Η ἀκρίς.' — «Ἡ φύσις δὲν ἀρήκει τὸν
ἄνθρωπον μόνον νὰ πολεμῇ τὸν ἐπίφρο
νον τοῦτον ἔχθρόν του. Ἐδώκει τὴν ἀ-
κρίδα ἔχθρούς πολλούς καὶ λυσσώδεις.
Παραλείπω τὰ πτηνὰ δι' αἱ ἀερίδες
χρησιμεύουσιν ἀντὶ τροφῆς, τοὺς σκώ-
ληκας τοὺς ἐπὶ τῶν σωμάτων τῶν προσ-
κολλωμένους καὶ κατατρώγοντας τὰ
ἐντόσθια των, θὰ ἀναρρέω ἔχθρον τίνα
ἐκαταπαύστας πολεμοῦντα αὐτάς. Εἰ-
ναι μία μέγεθος μελίσσων ἔχουσα, καὶ
τὰ τι ὅμως μακροτέρα ταῦτης, μὲν με-
γάλα ἐπίστρυρα πτερύ, ἀτίνα κτυπῶσα
ἐπὶ τῶν ἀκρίδων τὰς θανατόνεις διὰ
τοῦ μέσου προμυκτῆρος ὅμοίου μὲν τούς,
τῆς ἀλογόμυκας.

Αλλὰ πάντες αὗτοι οἱ ἔχθροι δὲν
θὰ κατώρθουν νὰ ἔξοντάσωσιν αὐτάς,
ἔὰν καὶ ὁ ἀνθρωπὸς δὲν κατήρχετο εἰς
τὸν ἀγῶνα, δησας διεκριλονεικήσῃ ἀπὸ
τῶν ἀκρίδων τὰ προῖνα τῆς ἐργασίας
του.

Γνωρίζομεν, οἵτι εἰς τὴν ἀργακότητα,
αἱ τῶν ἀκρίδων εἰσβολαῖ, θεωροῦντο
ὅτι μία τῶν φοβερωτέρων μαστίγων τῶν
ὑπὲ τοῦ Θεοῦ πεμψαμένων, ὅπως τιμω-
ρήσῃ τους ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀπέβειάν
των. Ὁ Μωϋσῆς ἤκτενε τὸν Θεόν νὰ

πέμψῃ πολυάριθμον στρατιῶν ἀκρίδων
κατὰ τῆς Αἴγυπτου, ὅπως τιμωρήσῃ
τὴν ἀλεξανδρείαν τοῦ Φαραώ.
Πλίνιος ὁ φυσικὸς ἀναφέρει, διε τοῖς
Κοινωνικήν αὐστηρὰ διατάγματα ἐ-
πέβαλλον τοῖς πολίταις νὰ ἔξεργωνται
ἀθρῷ, καὶ πολεμῶσι τὰς ἀκρίδας ἀμα
αῦται ἐνεργαζόντο. Τέλος οἱ Ρωμαῖοι
ἐν ταῖς ἐν Αφρικῇ ἀποικίαις των, με-
τεγγιρίζοντα τοὺς λαγεωνάς των, ὅπως
πολεμῶσι τὴν μάστιγα ταύτην.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Γάλλων κατά-
κτησιν τῆς Αλγερίας, ἡ Κυβέρνησις
προνοοῦσα περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς
εὐπορίας αὐτῆς, ἔλαβε μέτρα δραστή-
ρικά ὅπως ἔξοντάσῃ τὴν παροδικὴν ταῦ-
την μάστιγα. Πολλὰ ὅμως παρῆλθον
ἔτη, ἵνα οὖ, πρὸ τασσάρων μόλις ἔτῶν,
ηρίσαντο σπουδάζοντες ἐπισταμένων; τὸ
Ζήτηρα, καὶ κατώρθωσαν νὰ ἔλαττώ-
σωσιν ἐπαισθητῶς τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀ-
κρίδων.

Ἐν πρώτοις, ἀνεγνώρισαν διε αὐδέν
μέσον ὑπάρχει, ὅπως σταματήσῃ τὴν
ἐκ τῆς ἐρήμου ἀφίξιν τῶν πτερωτῶν
ἀκρίδων. Περιορίζονται δέδην εἰς ἀκατά-
παυστον κατ' αὐτῶν πόλεμον, δι' αἱ
ἔξουδενοις τὰ τάγματά των. «Δια
έμφανισθῶσιν, παρουσίη; τηλεγραφήμα-
ται ἀποστέλλονται εἰς τὰ χωρία, δι'
ῶν μέλλουσι νὰ διελθωσιν.

Οἱ κάτοικοι εἰσὶν ἔτοιμοι. Ἀφίνουσι
τὰς ἀκρίδας, καὶ ἐπιπέρτευσιν ἐπὶ τῶν
προϊόντων, εὐθὺς δὲ μετὰ ταῦτα ἐπι-
πίπτοντες κατ' αὐτῶν τὰς φονεύουσι,
παγκούδη μεταχειρίζομενοι μέσα.

Α. Μ. Ελγ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων Ιωσήρ Μερό.
Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΤΑΣ ἐτησίους ἢ τούλαχιστον ἔξαμηνισίου
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὄραῖον τε

ἱστόρημα δίδεται!